

СИНЪТЪ НА КАМЕНАРЯ

Имало едно време беденъ каменарь. Той живѣлъ съ едничкия си синъ. Баштата по цѣльденъ трошелъ и товарѣлъ камъни. Идвали незнайни хора отъ далеченъ градъ, купували камънитѣ и ги отнасяли да строятъ хубави здания.

Преди да умре, баштата казалъ на сина си:

— Иди, синко, въ оня хубавъ градъ, кждето изпращаме камънитѣ. Тамъ, казватъ, хората живѣли щастливо. И ти ще се наредишь като тѣхъ.

Когато умрѣлъ баштата, синътъ

нарамилъ торбичка съ хлѣбъ, взелъ тояжка и тръгналъ да дири града на щастливитѣ хора.

Изъ пжтя го срещналъ единъ старецъ. Поискалъ му малко хлѣбъ, защото много билъ изгладнѣлъ, а нѣмало що да яде. Момчето му дало всичкия си хлѣбъ. Старецътъ му далъ единъ косъмъ отъ брадата си и рекълъ:

— Когато ти дотрѣбвамъ, духни тоя косъмъ.

Раздѣлило се момчето съ стареца. Тръгнало по-нататкъ. Стигнало до една гора. Оттамъ започвала тѣсна пжтека. Момчето тръгнало по нея. Стигнало до една ливада. Срѣдъ ливадата имало колибка. Предъ колибката седѣла бабичка. Колибката била отъ гължбови крила. Бабичката по-

молила момчето да ѝ донесе вода отъ близкото изворче. То отишло на изворчето. Донесло ѝ пълно ведро вода.

Тогавабабичката го попитала:

— Кжде си тръгналъ, синко?

— За града на щастливитѣ хора. Така ми поржча татко, когато умираше.

Бабичката му дала единъ гължбъ и rekла:

— Вземи този гължбъ. Излѣзь съ него на оня връхъ, дето се вижда оттука. Тамъ ще пуснешъ гължба. Накждето отлети той, натамъ върви и ти.

